

Den 10. december 1996

Notat vedrørende Lovforslag nr. L 106

Forslag til Lov om ændring af lov om afgift og råstoffer

Forslaget har baggrund i regeringens stemmeaftale med SF om finansloven 1997. Ud over utilfredshed med den forøgede byrde på industriens konkurrenceevne, som forslaget indebærer, har DI en række bemærkninger til de miljø- og erhvervsmæssige aspekter af forslaget.

Forbrænding af biomasse

Med forslaget opstilles der i § 9, stk. 3, i loven om afgift af affald og råstoffer en liste over de affaldstyper, der er fritaget for afgift. Det drejer sig både om biomasseprodukter og andre produkter.

Der har igennem det seneste års tid været ført forhandlinger mellem industrien og Miljøstyrelsen om en definition af, hvilke former for biomasse der kan undtages fra forbrændingsafgiften. Så sent som i efteråret har der til høring været udsendt et udkast til bekendtgørelse med hjemmel i miljøbeskyttelsesloven om definition af biomasse, der anvisningsfrit (og dermed afgiftsfrit) kunne forbrændes.

Det må derfor undre, at der ikke er henvist hertil med et ord i forslaget eller bemærkningerne. Med det foreliggende udkast er der således lagt op til uoverensstemmelser mellem miljøbeskyttelseslovgivningen og afgiftslovgivningen.

Dette bibringer efter DI's opfattelse urimelig forvirring.

Kommunernes anvisningspligt

Kommunerne har i vidt omfang benyttet en såkaldt »passiv« eller stiltiende anvisning over for virksomheder med eget deponi efter kraftvarmeanlæg. Disse virksomheder er omfattet af registrerings- og afgiftsplikten, hvis de modtager kommunalt anvist affald. Flere virksomheder har uden nogen kommunal anvisning i god tro bortskaftet deres eget produktionsaffald for så at modtage en regning på affaldsafgiften fra Told & Skat på baggrund af en »passiv« kommunal anvisning.

En afgørelse ved Østre Landsret har netop underkendt denne praksis med »passiv« eller

stiltiende anvisningspligt over for virksomheder, der bortskafter produktionsaffald på eget deponi. Østre Landsrets afgørelse (nov. 1996, 11. afd. nr. B-0785-95) siger: »Registreringspligt med den deraf følgende pligt til at betale afgift må som hævdet af sagsøger kræve, at anvisning sker udtrykkeligt og klart.«

Af bemærkningerne til lovforslaget (nr. 6 og 7) fremgår imidlertid følgende: »Det præciseres, at det ikke er en betingelse for registreringsplikten, at kommunalbestyrelsen har foretaget en aktiv anvisning.«

DI finder det helt uacceptabelt, at der trods landsrettens afgørelse lægges op til en cenering af praksis med passiv anvisning. Afgørelsen nævnes end ikke, og den manglende retssikkerhed på området, hvor virksomheder i god tro bortskafter eget affald for senere at blive præsenteret for en regning for afgiften, fortætter og forværres med de øgede afgiftssatser.

Samforbrænding af affaldsprodukter

Der foreslås indføjet en ny bestemmelse som § 11, stk. 4, hvorefter medforbrænding af affald med henblik på udnyttelse af materialer i affaldet i virksomhedens produktion bliver registrerings- og afgiftspligtigt.

Denne bestemmelse om afgift på affald, der indgår i samforbrænding med andre produkter i en forbrændingsproces med henblik på videre udnyttelse, vil modarbejde genbrug af en lang række sekundære råvarer, som mange virksomheder i de senere år netop har søgt genanvendt.

DI finder derfor denne bestemmelse helt uacceptabel og i strid med den danske affaldspolitik i øvrigt.

Afgift på forbrænding af slam

Agiften på forbrænding af slam er en ren fiskal afgift, og bemærkningen om, at indførelsen af afgiften vil skabe et incitament til andre anvendelser af slammet end forbrænding, holder ikke stik i praksis. Det er andre forhold, der bestemmer anvendelsen af slammet, herunder muligheden for anvendelse på land-